

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δακτάκια κι' ένεννίτα πέντε,
τό Κουβέρνο πάει πρίμα με πονέντε.

Ένδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάιναι αι' Αθήναι.

Τών όσων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθειας πρός έμέ.
Συνδρομή γράκαθε χρόνο—δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο.
Γιά τά ζένα όμως μέρη—δέκα φράγκα και 'στο χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελιπή
ότι πωλοήμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
πρός δύο εικοσάφραγκα, κι' έπος άπ' έξωθελει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυρομείων τέλη.

Τού Μαρτίου ένδεκάτη,
γαυριούν οι Κορονάτοι.

Πούντος πεντακόσια τρία
κι' έκλογή σαχλή και κρύα.

**Οί τού κράτους 'Οδοιπόροι
μέ βαγόνια και βαπόρι.**

(Καβάλα ό Τρικούπης σ' ένα χρυσό μοσχάρι
σημώνει πρός τούς δύο και μόνος του παρλάρει.)

('Ο Περικλής κι' ό Φασουλής με ράσο' άσκητικά
συνμιλούν περιλπουσι όλιγον τραγικά.)

Τρι.—Βλέπεις τούτον μου τόν μόσχον τόν ποζάτον και χρυ-
[σούν,
πού γι' αυτόν οι παλιο-Φράγκαί 'στο βρισίδι μας λυσάσυν;

Π.—Πού τρέχουν οι Διόσκουροι του κράτους 'Οδοιπόροι
κι' οι όδοί μας λιμαδόροι ;
Φ.—Τάς 'Επαρχίας κατ' αυτές έπθρανε παγάνια
και τρέφουν όλους τούς πιστούς με τούρανού τό μάννα.
Π.—'Ο μίγας νους άκίνητος και στάσιμος δέν μένει
και γιά κουβέντα φαίνονται κι' οι όδοί φαρμακωμένοι.
Φ.—Τί θίλεις ; φρίκην μ' έφρανε τά σοβαρά των βλέμματα,
τά σοβαρά των πρόσωπα, τά σοβαρά των ψίμματα,
και τής σοφής και σοβαρής φαλάκρας των αι τρίγες...
και σύ νομίζω μετ' αυτόν συνομιλούν είγες.
Π.—Τέν ένα πρός τήν Τρίπολιν τόν είδα νά πηγαίνει
και τών πιστών 'Αρχάδων του νά προσροφή τά πλήθη,
δ' ό' άλλος ό περίφορτος 'στό Μισολόγι μένει
και με τήν ρητορείαν του παθίνονται κι' οι λίθοι.
Κι' οι όδοί σαν κύβοι φαίνονται ρητορική γεμάτοι...
Φ.—'Ακούω κρότον... έρχονται... μέξ πλησιάζουν... νάτσι.

Τρι.—Βλέπεις τούτο τό μοσχάρι τό ποζάτο και χρυσό,
πού δέν έμεινε μισό ;
'Πές και 'πές άπεφαγώθη, μετ' τάσηκαν είγες βάρος,
μά κι' έγώ μαζί με τούτο έχω γίνει μπακαλιάρος.

Χαμηλώσαν οι γιχαδάδες του Σωτήρα του καφέλου,
δωρεάν έμισοσάν με και θεράποντες και όστροι,
μοναχόν εις τάς έρήμους οι παραιτήσαν οι φίλοι,
της πιστής σου Βασιλείας έσπραγίσθησαν τά χείλι,
και τό γαυρον όμως 'Ασσε σ' άπικέρησεν ως φίλον
είγες ένα νά σου δώση τριαντάφελλον με φίλλον,

ἐνθ' οὗ τοῦ ξεφωνίζεις εἴλα πάλιν προσφιλὲς
τοὺς θριαμβεύου μου νὰ λίσ. »

Ὁ καθεὶς ἀλλάζει φύλλον καὶ τὸ πᾶν μαραίν' ἢ λήθη,
μετεβλήθησαν τὰ πάντα καὶ ὁ Ζιλώτης μετεβλήθη,
καὶ ὁ Σωτὴρ ὁ φρουρακωμένος
στέκεται πρὸς ὄλους ξένους,
καὶ τὴν Νίαν Ὄραν βγάζει μετὰ τοῦ Παναγιωτίου
ποῦ μονάχα νὰ τὸν ὄπτη θά σὰς πᾶρ ριπιτίδι.

Ἐστὸ καλὸ μου Μεσολόγγι μ' ἕνα δύο φίλους ἴπῃα
νὰ σπῶσω μπαζράκι,
μὰ κανίνας δὲν εὐρίθη νὰ μὲ ἴπῃ καὶ ἰμίνα Ρήγγα
σὺν τὸν μπαρμπά-Θωδωράκη.

« Πατριώται μου, τοὺς εἶπα, εἰς τὸν νῆον τοῦτον ἀσλον
μὲ φωνὴν διαπακῶν
ἐξυμνεῖτε τὸν ἱππία τῶν ἀγρίων Βουκεράλων
καὶ τῶν μύσων τῶν χρυσῶν.

Ἦθελα μὲ τὰ κανόνια τὴν Εὐρώπῃ νὰ τρελλάνω,
ἀλλὰ τί ἔμπορῶ νὰ κῶνω,
σὺν μὲ κόδουμ μὲς ἴσῃ μίση Μπακαλόπουλοι δασακίλοι,
Ράλληδες καὶ Θεωδωρίδες, ποῦ δὲν ἔχουν ντίπ κεράλι ;

Συμπατριώται φίλοι, ἐφῶναξά ξανά,
δεχθῆτε μὲ μὲ βγάγια, μ' ἰλῆαίς καὶ μ' Ὄσανά,
καὶ ἰγὼ σὰς βεδαιῶνα ἴσῃν ἐκλογῶν τὴν πάλην
πὸς εἰ συνδουαμί μου θὰ θριαμβεύουσιν πάλιν
πρὸς ὀδῶνα καὶ εὐτυχίαν τοῦ σωφρονούτους κόσμου,
ἂν καὶ κανεὶ δὲν εἶναι συνδουαμὸς ἴδικός μου.

Προκίπτω θαρραλὸς τὸ πᾶν περιφρονῶν,
συνδουαμὸς ἴδικός μου δὲν εἶλω πουθενά,
δὲν ἔγινεν ἀκόμη οὐδ' ὁ τῶν Ἀθηνῶν
καὶ ἀρχίζει καὶ τελειώνει μὲ τὸν Καλλιφρονά.
Ἐκείνον ἔγω μόνον καὶ ἰνδῆκτον καὶ πρῶτον
πρὸς ἐκπληξίν καὶ θαμβὸς τοσοῦτων κεγηνώτων.

Ἰποσθεθῆτε πάντες πὺς θ' ἀποτυμπανίσετε
ὄσους μικρούς σὺν φρουρακίς ἐμοῦ καὶ ξεφουσοῦν,
καὶ ἰλῆατε, ψηφοφόροι, καὶ δεῦτε προσκυνήσετε
σὺν παῖδες τῶν Ἑβραίων τὸν μύσων τὸν χρυσῶν. »

Αὐτὰ τοὺς εἶπα, καὶ ὅμως κανίνας ἐξ αὐτῶν
δὲν ἴσραξ' ἕνα μύσων γιὰ μ' ἰμένα σιτενῶν,
γιὰ μ' ἰμένα τὸν Τρικούπη, ποῦ κάθε κασιδιάρῃ
θὰ καθίξαι κὰθβάλα ἴστ' ἰλόχρυσο μωσχάρι,
οὐτ' ἴσκασις μπουρλότο γιὰ μὲ τὸν μπουρλοτιέρῃ,
καὶ ἴπῃν ἢ φίστα κρύα καθὼς τὸ Κρουσιέρι.

Ἐν τούτοις πρὸς τιμὴν μου ἀνάψαν μερικά
παληροβεγαλακά,
καὶ ἴσραξια νὰ παρλάρω γιὰ τοῦ λαοῦ τὰς τύχας,
μὰ τῶν πυρῶν τὸ θαῖφι, ποῦ τρὶς ἀναθεμά το,

ἴσῃν λάρυγγα μὰ ἴπῃς καὶ μ' ἴπῃσ' ἕνας βήχας,
ποῦ μουκοψε ἴσῃ μίση τὸν λόγο τὸν βαρβάτο.

Μ' ἰλῆαίς στεφανωθῆκαν τουρλοῦ τουρλοῦ κεράλιχ
καὶ μουκαναν τραπίξ, μὲ σπάρους καὶ πετάλιχ,
καὶ ἄρχισα νὰ προπίνω γιὰ τὸν συνδουαμὸ μου
καὶ γιὰ τὴν Νίαν Ὄραν,
μὰ κοκκαλαί σπάρου καθίξει ἴσῃν λαίμω μου
καὶ μουκοψε τὴν σφρα.

Τὶ θιὰβολο συμβαίνει καὶ ἰγὼ καλὰ δὲν ξέρω
καὶ εἰς τέλος τοὺς σκοπούς μου δὲν εἰμπορῶ νὰ φέρω,
μὰ πάντα θάβγγη κᾶτι καὶ κᾶτι τί θὰ γίνῃ,
ποῦ ἴσῃ μισὰ μ' ἀρίνει.

Π. — Τὸ σοβαρὸν τοῦ πρόσωπον παραπολὸ μ' ἀρείει.
Φ. — Τὶ νὰ σοῦ κᾶνῃ, Παιρικλή... τὸν ἐκοψᾶν ἴσῃ μίση.
Π. — Ἰδὲ τὸν πῶς μὰς θεωρεῖ...
Φ. — Θεαρρὸ πῶς μὰς οἰκτερεῖ.

(Ὁ Δελιγγάννης φαίνεται μακρόθεν μὲ κλυστήρι.)

Δ. — Βλέπις τοῦτο τὸ κλυστήρι, ποῦ ἴσῃ χέρι μου κρατῶ
καὶ ἰγερῶχος περπατῶ ;
τοῦτο φάρμακον καὶ μόνον, σωτηρία καὶ νεότης,
καὶ μ' αὐτὸ περφεῖ τὸ κράτους ἢ διειθὴ δυσκαλιότης.

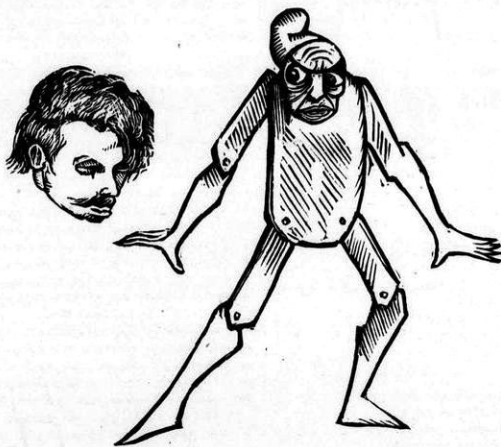
Ἐξοχότατε νιστόρε, ἄκου ζήτω τῆς ἀγάλης...
εἰς Ἐθνώρχη, εἰσαι Ρήγγα, εἰσαι μπαρμπά, ὅ, τι θέλεις...
νὰ παρατάς, νὰ κανόνια, τρακατρούκας καὶ τρουμπέταις,
καὶ τοῦ μπαρμπά κάθε τόσο θυμιατίζου τῆς μπαρμπέταις.

Ἦ πατρίς πρὸς τοῦτο βλέπει τὸ σωτήριόν μου κλίμα,
εἰς ἰμίνα τρέχουν ὄλοι γιὰ νὰ πάρουν τὸ χρῆμα,
τίτοιχ ὀδᾶ δὲν τὴν εἶδα σὺν καὶ τοῦτη τὴν φορὰ,
ὅποιν θέλω διακάτω,
καὶ ἴσκαλιεὶς καὶ μετάνομις δεξιὰ καὶ ἀριστερά,
μὲ, δύο, μοῦμι καὶ κάτω.

Τάδε λίγει Θεωδωράκης πρὸς τοὺς φίλους σοβαρός :
« Ὅποιος σήμερα δὲν εἶναι Κορονάτος καθαρός,
ἀλλὰ φέρεται σὺν φίλος παραβλῆς διαγωγῆς,
ἀφορίζεται γιὰ πάντα καὶ κηρύσσεται ἰναγῆς.

« Ὅποιος τὸν σταυρὸν γιὰ μ' ἰμένα εἰς τοὺς ὄμους του δὲν αἴ-
καὶ δὲν ἔρχεται κατόπι, τί τοῦ γίνεται δὲν ξέρει, [ρεῖ
καὶ δὲν εἶλω μῆτε Ρήγγα μῆτε Μπαρμπά νὰ μὲ ἴπῃ,
ἂν καὶ τοῦτο μὲ λυπῇ. »

Εἰς τὴν Τρίπολι ἰπῃα, καὶ ὅπως γίνεται συνήθως
ἀπὸ φίλου μου μπακλόνι ἐρητῶρεα ἴσῃ πλῆθος,
μὰ ἴσῃ λόγου μου τὴν ριμῆν ἀρχινῶ βροχὴ ψιλῆ,
τὸν Θεὸν παρκαλοῦσα νὰ μὲ βρέξῃ πρὸ πολὺ.

Ευθύς μ' άνοιξαν όμπρέλλα νά μή χάσω τήν σειράν
κι' ίγώ τότε διά πρώτην έκατάλ'αβα φοράν
πόσην τέφραν δοκιμάζει κι' εὐχαρίστησιν ψυχῆς
ἡ ραγδαίως βρέχων λόγους ὑπ' όμπρέλλαν τῆς βροχῆς.

Πότε πότε μιά ψυχάλα σάν δροσούλα τοῦρανού
κἀπως ἔρραϊσε τήν φλόγα τοῦ πυρίσσοντός μου νοῦ,
κι' ἕνας ρήτωρ φίλτατός μου διαρκῶς μὲ προσεφώνει
ἀπ' τάντικρυνό μπαλκόνι...
'ότ'όνα χέρι του τόν λόγο κι' ἀπό τάλλο τήν όμπρέλλα ...
εἴμαστε κι' εἰ δὴ μιά τρέλλα.

Εἰς τόν λόγον κόντρα λόγος... ὄλ' ἡ Τρίπολις ἤχει
«ἕως πότε, παλληκάρια ; »
καὶ κατίθεριξε τὸ πλῆθος δὴ λογίων ἀδρά βροχῆ,
τὸ νερό κι' ἡ λογιόδάρροια.

(Ὁ πρῶτος Ὀδοιπῶρος 'στὸν δεύτερον σιμόνει
κι' ἀρχίζου τήν κουβέντα παράμερα καὶ μόνει.)

Τρ.—Καὶ πάλιν σὺ τὸν δρόμον μου ἀνέκοιφες βεβαίως.

Δε.—'Ένας τὸν ἄλλον ἔκοψε 'στὸ μῆσον ἀμοιβαίως,
ἀλλ' ὅμως ἄκου τὸν λαὸν καὶ τὸν λαὸν ἰδί...
καὶ σίνα μπάριμπα σήμερα σὲ λίνε;... ἀμμή δέ ;

'Εμίνα μπάριμπα μὲ καλεῖ τὸ γῆρας κι' ἡ νεότης
καὶ μὲ φιλεῖ τὴν δεξιάν κι' ὁ Συριακὸς Δεσπότης.

Τρ.—Τὴ φρίκη, μπάριμπα—Θόδωρε... ἀπ' ὅπου κι' ἂν ἕπαιρασα
μύσταν πῶς παραγίρασα,
κι' οὐτ' ἔκατάλαθε κανεὶς πῶς ὁ Σωτήρας 'πέρασε
καὶ λόγον ἀναφυκτικὸν κανένας δὲν μ' ἐκίρασε.

Δε.—Μπάριμπα—Τρικούπ' ὑπομονή κι' ὁ κόσμος τέτοιος εἶναι,
τοὺς Ρήγας καὶ τοὺς Καίσαρας τοὺς καρτεροὺν ὀύναι,
ἀλλ' ὅμως ἄλας τὰς πληγὰς ὁ χρόνος βαλσαμώνει,
καὶ πότε φέρνει τὴν Ἑλλά καὶ πότε τὸ Κορόνι.

Τῆς Ἐξουσίας τῆς Ραλλοῦς ἐμῆς μνηστῆρας εἴμεθα
καὶ θύματα παντοτεινὰ ἐνώπιόν τῆς κείμεθα,
κι' ἀλλήλους ἀνακόπομεν κι' ἀλλήλους βοηθοῦμεν
καὶ τὴν Ραλλοῦ βοθοῦμεν,
κι' ὅσοι 'στὸ μῆσον ἔρχονται τῆς μεταξὺ μας πάλης
θὰ πᾶν κακὴν κακῶς,
ἀδικῶς κατακόβεται γιὰ τὴν Ραλλοῦ κι' ὁ Ράλλης
καὶ ρίβει διαρκῶς,

γιατ' ἡ Ραλλοῦ ρεπούμπλικα δὲν θέλει καὶ σακκάκι ...
ἐδῶ καράβια χάνονται καὶ σὺ πού πᾶς, βαρκάκι ;

Τρ.—Σὺν Ὀδοιπῶρος τριγυρνῶ μεγάλης ἑραρίας
καὶ βλέπω μαῦρα σύννεφα, μνημόματα μαυρίλας.

Δε.—Ρητόρευε, Χαρίλαε, 'στὸ Μεσολόγγι βρέμων
καὶ γρήγορα θάλῃθαι καιρὸς καὶ νείας δόξης σάλος,
πού πάλιν μὲ προσώνησιν ἀπὸ κανένας Κρέμων
θὰ βαπτισθῆς Πεμπῆσιος κι' Ἀλιέξανδρος μεγάλος.

Τρ.—Τὴ μ' ὠφελεῖ κι' ἂν τὸν λαὸν μὲ λόγους καταβρέχω ;
τῆς σθεαρῆς μου λαλίας δὲν συγκινοῦν εἰ φθόγγει,
οὐδ' ἄστυ πλὴν μ' ἔμεινε, κι' οὐτ' ἕνα φύλλον ἔχω
νά γράψῃ πῶς μ' ἰδέχθησαν 'στὸ καφε-Μεσολόγγι.

Δε.— Ἀληθινὰ κατήντησε σπου κακό σου θέλει,
μὰ μὴν ξεχνᾶς τὴν πόδα σου τὴν ὑπεραλαστικὴν,
ἂν καταγῆσω δὲ δασμεῖς καὶ τῆς Παιδείας τίλη
καὶ τὴν Ἀστυνομίαν σου τὴν Στρατιωτικὴν,
εἰς πᾶσαν μου κατάργησιν σωφρόνως νά σιγήσῃς
κι' ὅπουτ' ἀπάλιν ἡ Ραλλοῦ εἰς εἰς προσκολληθῆ,
ἄλας τὰς καταγῆσῃς μου νὰ ξανακαταγῆσῃς

κι' ὃ λογοθέτηρα μοναχὰ νὰ μὴ καταριθῆθῃ.
 Τρ.— Ἐντός ὀλίγου τῆς Ραλλοῦς τὰ κάλλη θ' ἀπολαύσης,
 ἀλλὰ ποτὶ μὴν πύστες
 νὰ κυνηγῆς ἀμείλικτος τὴν μαρὰν Εὐρώπην
 ὡς λέων Ἀφρικανικὸς θάωναν ἀντιλόπην,
 κι' ἰγὼ 'στὴν καταδίωξιν θέρμης θὰ σὲ συνδράμω...
 Δε.— Ἐννοίησόν, κύρ Χαρίλαε, κι' ἰγὼ σακκὶ θὰ κίω
 εἶ: γιὰ καρποσφῆδες
 καὶ γι' ἄλλους γασμυρῆδες,
 μὰ γιὰ νὰ βάλω μὲς σ' αὐτὸ τὰ πόδια τῆς Εὐρώπης,
 ποῦ πάλιν εἶς αἰτίες τῆς 'στὸ μέσον ἀνεκόπτης.

(Κι' οἱ δὲ χοροπῶδον
 κι' ἀντάμα τραγουδοῦν.)

Ἄν μαραινεται τὸ μῆλον,
 ἂν ξηραίνεται τὸ φύλλον,
 ἂν ξηρῶν τὸ κρασί,
 πάντα τῆς Ραλλοῦς μνηστῆρες
 θάνατι μόνον δὲ φαστῆρες,
 ποτ' ἰγὼ καὶ ποτὸ σὺ.

Γεῖμα σου, Μπαράμπα καὶ Σωτήρα,
 γιὰ τοὺς δὲ δουλεύ' ἢ μοῦτρα,
 μὲ τοὺς δὲ Κουβέρνο μαινε...
 πρῖτε 'στους ἄλλους τοὺς τρελλοὺς,
 καὶ τὰ κάλλη τῆς Ραλλοῦς
 γιὰ τὰ μοῦτρα των δὲν εἶναι.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλιῆς, οἱ δύο μοναχοί,
 'στους Ὀδαιπόρους προχωροῦν μὲ βιάσιμα ταχύ,
 καὶ μὲ τὰ φαρμακάνικα τους δένρουν μὲς 'στὸ στόμα
 κι' ἐκείνι περισσότερον ἴλασοσκοποῦν ἀκόμα.)

Τὸ Μπερδεμπί ἢ κεφαλή τρομάζουσα τὸν Φασουλῆ.

Φ.— Ἐ! Περικλιετὸ πρόσθεσαι κι' ἐλθὲ νὰ μὲ συνδράμης...
 τὴ κεφαλὴν ἀσώματον καὶ κριὰν ἀντικρίζω...
 εἰπέ μου πόθεν ἔρχεσαι καὶ τὴ ζῆτεις νὰ κάμης ;
 ἰγὼ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν ποσῶς νὰ σὲ γνωρίζω.
 Ἐξαραινοῦ κεφαλὴ τοῦ τρέμου καὶ τῆς φρικῆς...
 εἰς ποῖον τάχ' ἀνήκεις ;
 μὴ 'στὸν σραγιέντος Μπερδεμπί τὸ θνησιμαῖον πτόμα,
 ἢ μὴ κι' εἰς ἄλλο σῶμα ;
 μὴ τὸν ἀπίθμενα βυθὸν ἀρπῆας τῆς θαλάσσης
 κι' ἀγρίως ἐμφανίζεσαι σ' ἐμὲ γιὰ νὰ γελᾷς ;
 μὴν ἔρχεσαι κι' ἐκ τῆς Ξηρας κι' ἀπὸ τὴν Δραπετσώνα
 νὰ προσιθῆς τὸν μέλλοντα τῆς ἔκλογης ἀγῶνα ;
 μὴν εἶσαι κάρα Γολιάθ ἢ καὶ σοφοῦ προσηύτου,
 ὅπου κρυφὰ τὸν ἔσραξαν ὀφθονοῦντας σὺντροφεὶ του,
 ἢ καὶ τυράννου τέρατος καὶ Νέρωνος ὄμου ;
 εἰπέ μου σὲ παρακαλῶ τί θίλεις παρ' ἐμοῦ ;
 Ἄν ὅμως εἶσαι κεφαλὴ σραγιέντος Κεφαλλῆνος
 ποῖον σ' ἀπεκερᾶλινε τῆς γενεᾶς μὲς κτήνος ;
 εἰλήγησέ μου τὴν σραγιὴν τὴν τῶσον θηριώδη,
 ἴντος θαλάσσης ἢ Ξηρας εὐρίσκασαι θαμμένη ;
 μὴ σ' ἔλαψε σκυλόφαρο, μὴ σ' ἔσυρε χαπαδοῦ,
 μὴ κίμαξα σ' ἰσκιᾶσαν ἢ γῆ χειρταριαιμένη ;
 Κι' ἂν εἶσαι σὺ τοῦ Μπερδεμπί ἢ φίλη κεφαλὴ

πῶς δίχως λόγον ἔρχεσαι σ' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ,
 καὶ μ' αἰματώδεις ὀρθλαμούς γεμάτους ἀπὸ φρίκην
 δὲν τρίχις 'στὸν Ἀνακρίτην καὶ 'στὸν Εἰρηνοδίκην,
 νὰ πύσων ἀνακρίσιων παντοδῶπον πομπῆ,
 νὰ ζεμπερδῶμαι κι' ἐμὲ ἀπὸ τὸν Μπερδεμπί ;
 Μὰ βλέπω πῶς οἱ λόγοι μου πηγαῖνον τοῦ κακοῦ,
 κωρύβεις 'στὰς θεσίαις μου, κωρύβεις 'στὰς κρυψάς...
 μὴν εἶσαι τάχ' κεφαλὴ συμβόλου μυστικοῦ
 καὶ νὰ μὰς δείξης ἔρχεσαι 'στὰς νῆας ἑκλογῶς
 πῶς ὄντως ἀνεξάρτητος καθίης καὶ θὰ γίνῃ
 ὑπόταν ἄνευ σώματος ξερὸ κεφάλι μείνη,
 ἄλλως ἐνόσω παρπατεῖ καὶ στίκεται μὲ σῶμα
 κι' ἐκ τῆς ἀγρείας τοῦ κοιλίης ἐξερτημένους μείνει,
 ζεῖποτε προωρισταὶ νὰ προσκυθῆ τὸ κόμμα
 γιὰτι χρειάζεται τροφήν κίλια πεινασμένη,
 κι' ἀδύνατον νὰ τρίφεται πᾶς ἑκλογῆς ἐνώματος
 μ' αἶρα μόνον καθαρὸν ἀνεξαρτήτου κόμματος ;
 Μήπως ἢ παρουσία σου μεγάλῃν ἔχει σχέσηιν
 μὲ τὴν παρῶσαν θείαν,

καὶ νὰ μὰς δείξης ἔρχεσαι πῶς καθὲ λόγῳ χάρομε
 καὶ σὺν κομμάινς κεφαλῆς πᾶς κόβομε καὶ ράβομε,
 κι' ἀπὸ πολλοὺς γυριέμε προγράμματα πολλὰ,
 κι' ἂν τὸ κεφάλι μὰς κοπῆ θὰ κόβῃ πρὸ καλά ;
 Μὴν εἶδες τὸν Χαρίλαο, τὸν Λάρο τὸν λιβέντη ;
 μὴν εἶδες καὶ τὸν Θόδωρο, τὸν μπαράμπα τὸν ἀρίνητ ;
 δὲν εἶδες μάσκουλα κι' αὐτοὺς οἱ φίλοι ν' ἀμολάρουν
 καὶ νὰ τοὺς τρῶνε μέρμυκα κι' ὑποδογῶν φροῖνίδες ;
 δὲν ἀκουεὶς τοὺς ἀργηγοὺς 'στὰ πλάθῃ νὰ παρλάρουν ;
 μὲ τὴν ὀμπερῆλα τῆς βροχῆς τὸν Θόδωρο δὲν εἶδες ;
 Δὲν εἶν' ἔπις ἡ λίμα των ποτὶ νὰ ζεθυμάνῃ,
 μόνη μετὰτις τοῦ Ρομηοῦ τοῦ πάστορος κι' ἀρρῶστου ;
 ποῦ νάκει ὁ Χαρίλαος ; ὁ Θωδωρῆς τί κάνει ;
 κι' οἱ δὲ τῶν εἶναι σήμερὰ διαμοῦνης ἀγνώστου.
 Δὲν ἐμαθαν νεότερα καὶ φίλοι των πολλοί,
 ποῦναι πῆθρα μυστικῶν καὶ τῶσαν ἀπορρητῶν,
 ἀλλ' ὅμως πῶς σὺ φαίνεται, κοπίσασ κεφαλῆ,
 κι' ἐκείνος ὁ συνδυασμὸς ὁ τῶν Ἀνεξαρτήτων ;
 εἰς τοῦτο μου τὸ ρώτημα σὲ βλέπω νὰ γελᾷς
 ὡσὰν νὰ θίλῃς νὰ μοῦ πῆς ὅμως εἶμαι μπουνταλάς.
 Συχώρησέ με... Ἐξῆρασ τί σὺπερ παρπαῖνω,
 μὰ πᾶς δὲν τὸ ξεγῶμαι.

Ἄν καὶ μεγάλως ἐκτιμῶ τὴν τῶσση των θυσιῶν
 εἰς κανόνος δὲν πειθώμαι τὴν ἀνεξαρτησίαν,
 καὶ 'στὴν ἰακὴ σου μοναχὰ πιστώσω, μὴ κάρα,
 ὅπου δὲν ὀνειρεὶς κἀπικὴ γιὰ τὴν καλῆς δεκάρας.
 Πῶς μὲ θωρεῖς ἀκίνητην κι' ἄλο τὰ δόντια τρίχεις ;
 μήπως καὶ μὲ γνωρίζεις ;
 Περὶ τῆς γνωριμίας μου ὀλίγον ἀμυρῶθῶ,
 ἀλλὰ νομῶ 'ὁ Μπερδεμπίς πῶς εἶμαι δίχως ἄλλο.
 Μὰ κι' ἂν ἀνήκῃς εἰς κορμὸν ταλαίπωρον ἀνθρώπου
 κι' ἂν εἶσαι νέον σὺμβόλον τοῦ παρλαπίπα τόπου,
 παρκαλῶ σε ἡγήγηρα νὰ μὲ ξεροτρωθῆς
 κι' ἄλλη σφρὰ νὰ μὴ σὲ ἴδῃ ἂν δὲν σαμπατωθῆς.
 Ὅποταν εἶ, καθὼς σοφοῦ μὰς προμαντεῖται μάγος,
 γενῆ καθίνας ἑκλογῆς πεινῶν ἀνθρωποφάγος,
 πῆθῃς ἔμπρός μου, κεφαλῆ, ἀπῶνα σακκουλάκι
 καὶ γίνε γιὰ τὸν Φασουλῆ τοῦ φούρου κεφαλάκι.

(Ἐἶπεν αὐτὰ τὰ τρομερὰ ὁ τρίμων Φασουλῆς
 καὶ πρὸς τὸ στόμα ἴσμως τῆς νεκροκεφαλῆς,
 ὅταν ἐκείνη ἔκρικεν τὸν ἔρτυσε 'στὴ μούρη
 κι' ὁ Φασουλῆς ἔσκουπίστηκε καὶ τόκοψε κουμπόρι.)